

משה אוחיון

בן עזיזה ויוסף, נולד בשנת 1924 בסאפי שבמרוקו למשפחה אמידה ומיוחסת. סיים חוק לימודיו בבית-ספר ונשקף לו עתיד של שלוה ואמידות, אך מתוך געגועי-מורשה יהודיים, ללא השפעת גורמי-חוץ של תעמולה ציונית או של ייסורי גלות, נכסף לארץ-ישראל מנעוריו. כמה פעמים ניסה לעלות ופעם אף התנדב לשרת כמלח על סיפון אונייה שהיתה בדרכה לארץ-ישראל, אך ניסיונו לא צלח. אחרי מלחמת-העולם מצא סוף-סוף את הדרך לקיבוץ-הכשרה בצרפת. עשה את כל העבודות בשמחה ואף שימש בו כמזכיר. משה העפיל ארצה באוניית המעפילים "לנגב" ונלקח עם כל נוסעיה לקפריסין. גם שם התנהג כחלוץ למופת והיה מעודד את חבריו שנטו לייאוש. ב-1948 עלה ארצה. הצטרף עם חבריו להכשרת לקיבוץ מעגן ועבד במשק. הוא רצה להתגייס לפלמ"ח אך נכנע להחלטת הקיבוץ, שגם כאן יש צורך בעובדים ומגינים מסורים כמוהו. עם הכרזת המדינה השתתף בקרבות נגד הסורים בעמק הירדן, בשחרור שער הגולן ואחר-כך הצטרף בין הראשונים לגדוד הנפתי שהוקם והשתתף בפעולותיו. ביום ו' באלול תש"ח (10.9.1948), נפל משה בקרב ליד ג'יב יוסף (עמיעד כיום), בחפותו במקלע על נסיגת מחלקתו בסייעו לחבריו להיחלץ מהמלכודת שלתוכה נפלו.

ביום כ"ה במרחשוון תשי"ד (3.11.1963) הועבר

למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בדגניה

הולכים לזכרם